

Er staat weer een wandeling op mijn programma. Ik ben aan het voorbereiden en het begint al een beetje vertrouwd te worden: rugzak inpakken met boterhammetjes, water voor onderweg, fruit om te knabbelen, tekenkrijt, twee telefoons, oplader en een idee waar ik naartoe ga en over de route van vandaag.

Moet eerlijk zeggen dat ik er vanochtend niet zo goed inzit. Ik maak me zorgen over de wereld en wat ik doe lijkt zo futiel. Maar dan zeg ik tegen mezelf: ga het toch maar doen, bewegen is beter dan stilstaan.

Buiten ruikt het vochtig, naar herfst, naar vallend blad en naar paddenstoelen in bossen. Vroeger liep ik iedere zondagmiddag een boswandeling met mijn vader, broer en zus.

In de trein nu, vandaag via Geldermalsen, Dordrecht, Roosendaal, dan bus naar Stampersgat.

Vreemd, tot nu toe benaderde ik de wandelingen vanaf het zuiden. Nu gaat een volgende fase in waarin ik met Dordrecht als hub ga denken.

Vergat bijna uit te stappen in Geldermalsen, want daar kom ik vaak door maar stap er nooit uit. Gelukkig staat de trein er lang stil, dus kon ik er nog net uit sneaken.

Laatste keer dat ik hier uitstapte herinner ik me nog dat ik van perron naar perron moest, de tunnel onderdoor, en veel pijn aan mijn voeten had. Die tunnel en die trappen leken eindeloos. Wat anders is het nu.

Station Geldermalsen heeft een perron 7, wat een weelde!

Er blijken wel 10 stationnetjes te zijn tussen Geldermalsen en Dordt, zeker erin gesmokkeld toen ik even niet keek.

't Is wel een grijs dagje vandaag, zal blij zijn als het droog blijft. Nu over het Hollands Diep - dat behalve diep ook breed is.

Ik krijg via de in-de-trein schermen zicht op wat de NS doet met haar restafval: treinplafonds worden iets? Treinstoffen worden schoenen. Een hoopvol teken, die aandacht voor recycling. Ik moet dus naar de upcycle shop op Utrecht Centraal.

Lange grijzige wachttijd in Roosendaal op bus 111 naar Stampersgat. Ik verveel me en zoek op wat 111 betekent en dat blijkt spot on: "Engelnummer 111 is een boodschap van de engelen voor jouw zielsmissie of hogere levensdoel, het is een symbolische boodschap voor jouw spirituele groei. Het Universum spreekt altijd tot je door middel van tekens, en één van de eenvoudigste manieren om een boodschap te brengen is door middel van getallen. Wanneer de engelen je een bericht sturen met engelnummer 111 sturen ze je inspiratie en aanmoediging voor het ontwikkelen van jouw vaardigheden op een manier die de mensheid zal helpen."

Tja, toeval bestaat dus inderdaad niet...

Een band verdoofd zonlicht valt tussen de wolken door zet een windmolen in toneellicht.

Stapte bij de juiste bushalte uit en hier zit ik dan op het lelijkste paarse bankje ooit in het hart van Stampersgat. Ik bouw mezelf om tot Noordzeedijk-collectant en ga op stap.

Minder stil in dit dorp dan ik dacht. Ik ontmoet een heleboel lunchwandelaars en zij die 'geld bij' hebben, zoals dat hier zo heet, die doneren. Ook iemand die hier woont komt uit haar voordeur gesneld en zegt "ik heb wat voor je". Haar man die meeluistert naar mijn verhaal zegt "heeft geen zin joh, we gaan toch allemaal verzuipen".

En een dame die doorvraagt en naar de website wil, om het allemaal nog eens rustig na te lezen - ben ik even blij dat we een website hebben.

Ik loop trouwens alweer over een dijk, de St. Antoinedijk. Het is de dijk langs de Dintel. En hier mijn eerste trekker met oplegger vol suikerbieten, zal zeker niet de laatste zijn.

In de verte aan de voet van een van de windmolens ligt een berg suikerbieten die heel klein lijkt, maar dat komt omdat die windmolen zo groot is. Er staat zo weinig wind dat ik me afvraag waar de windmolens op draaien.

En ik zie boten op de Dintel, pleziervaart en kleine binnenvaart.

Links van mij een bosje, vreemd element in dit agrarische landschap. Ik zou het ingegaan zijn als het niet duidelijk verboden terrein was en omhangen met hekken, en dan ben ik toch een beetje te bleu.

Een witte reiger op de bruin-zwarte akker - hoe blijven ze zo wit, vraag je je dan af. Een gewone reiger die veel grijziger is zit recht voor mij nu, die steekt veel minder af tegen de achtergrond. Ze fladderen een beetje om elkaar heen, die twee, de witte en de grijze, en daar achter stuurt de zon twee stralen door de wolken. Toch nog twee dansjes in dit geregimenteerde landschap.

Voor me de A7, en daar achter Standdaarbuiten. Ik blijf daarbuiten- what's in a name. Het boek 'over de nullijn' dat ik onderweg lees memoreert hoe belangrijk het is voor een stad dat er een aansluiting is op een verkeersader. Dat was eerst de rivier en zee, toen de spoorweg en nu is het snelweg, en zonder die aansluiting geen leven en ontwikkeling voor de stad. Standdaarbuiten heeft een aansluiting op de snelweg en dus een florerend industrieterrein.

Er werd net allervriendelijkst naar me getoeterd en gezwaaid vanuit een auto. Ik heb geen idee wie het zijn.

Aan de horizon nog meer van die de aarde aftastende zonnestrallen van tussen de wolken, een soort theater van het moment, heel mooi.

Ik maak even een foto van het verkeersbord waar Standdaarbuiten genoemd wordt samen met Dordrecht, Rotterdam, Roosendaal en Bergen op Zoom. Het bestaat dus echt, niet dat ik daar heel erg aan twijfelde maar dit is een bewijs.

Ben intussen aan het nadenken over een flyer die ik bij mensen in de bus wil stoppen daar waar ik langskom op deze tocht. Aanbellen, daar ben ik niet zo van, maar iets door de deur heen doen ja dat moet kunnen. En ik zit te bedenken dat ik zo'n happertje wil maken met ja/nee ja/nee en dan wat uitleggen over het project. Gaan we als ik thuis ben even een prototype van maken, zoals mijn dochter dat noemt een spuugmodel.

Best een complex kunstwerk op de plek waar het riviertje, de snelweg en de hoogspanningsmasten bij elkaar komen, met veel goed besteed beton. En alweer vraag ik me af wat ze gaan doen met die snelweg-onderdoorgang die een gat in de dijk is - wat doen ze dan als het water komt?

Ik kom langs een zand- en grindhandel en die zeggen dat hun zand en grind circulair is. Vraag me oprecht af hoe dat kan.

Nu kom ik langs een huis waar ze de hele voorgevel hebben behangen met Halloween-frutsels. Ik maak even een foto, zo erg Halloweenig ben ik nog niet tegengekomen. Wel veel pompoenen overal. Moedige hoekjes van sfeermakerij in een buurt die verder niet uitnodigend is.

De dijk heeft zichzelf omgedoopt in Standdaarbuitensedijk, het is maar dat je weet waar je bent.

Ik loop langs een grote en zo te zien leegstaande fabriek. Wat zou je daar een hoop mooie kunstprojecten kunnen doen! Ik kan er natuurlijk ook gaan wonen, maar dan moeten we eerst wel een paar kapotte ruitjes vervangen.

Nu loop ik dicht langs de rivier de Dintel, die breder is dan ik verwacht had.

Op de Oudlandsedijk nu, ik loop langs een werf waar Stampersgatse bootjes liggen. Een stukje verderop zie ik iets ongebruikelijks, daar kronkelt zich een watertje door het verder zo rechtgetrokken land. Goeie plek voor een zeemeditatie.

Ik word begeleid door die witte en de grijze reiger - moet eigenlijk blauwe reiger zeggen maar hij ziet er grijs uit. Ze duiken steeds weer op in het laagliggende land aan mijn rechterhand.

Nu van de Oudlandsedijk naar de Goudbloemsedijk - een klein verschil, maar wat een onderscheid! Ik schud het industrieterrein af en loop nu op een echte dijk met bomen aan weerskanten.

Hier rechts hebben ze de mais net van het land gehaald en het land ligt te wachten op de ploeg. Dit is eigenlijk net zoveel industrie als het industriegebied dat ik nu achter me laat, maar dan agro-industrie.

Links langs het water ziet het er een beetje uit zoals ik me die slikken en schorren van voor de inpolderingen voorstel, met riet en wilgen die omgevallen zijn en dan toch doorgroeien. Er is een soort van klein eilandje, misschien is dat een natuurgebied. In elk geval is het maar een smal lint natuur in deze eindeloze zee van agro.

Rechts zijn zelfs de stoppels van de mais nog uitgelijnd.

Een fat boy op een fatbike komt me tegemoet, die zit echt in zijn eigen bubbel. Een geluidsbubbel want hij zit helemaal in zijn eigen muziek. Als je het gezegde kent 'die danst op zijn eigen muziek' - nou deze deed dat. Een gelukkig mens, zo te zien.

De reigers hebben me in de steek gelaten maar hun rol wordt overgenomen door een koppel fazanten.

Te vroeg gesproken: daar is de zilverreiger weer!

Daar doemt Zevenbergen op aan de horizon: kerktorentjes, hoge flats en industrie.

Hier naast me langs de dijk de uitgebloeide resten van zo'n schaamstrook met bloemen. Altijd zaaien ze de verkeerde bloemen, geen inheemse staat er bij. De kleur is grijs en bruin en een beetje geel. Die kleuren doen me aan de borders denken van Piet Oudolf. En met al die zonnebloemen zou je een leuk doolhof kunnen maken.

Vandaag kreeg ik van mensen vooral de losse centjes uit hun portemonnee. Dat gebaar waarmee ze met de ene hand hun portemonnee omkeren en die boven de geopende andere hand leegschudden en dan even kijken welk fortuin ze gaan weggeven en dan alles in mijn collectebus doen - dat gebaar werd heel vertrouwd. Hoeveel geld dat uiteindelijk gaat zijn, ik ben daar best benieuwd naar.

Rechts een boerderij uit 1667 die moet al heel wat stormen en soldaten hebben gezien. Staat als een klein Anton Pieck-restachtig dingetje op een industrieel boerderijerf met grote strakke schuren en o ja, pompoenen voor de sfeer. Dat is zo'n vergeefs gebaar.

En bij de afrit naar de boerderij een bankje. Ze hebben aan bankjes gedacht - een punt in het voordeel van het oude boerderijtje, dat een rijksmonument blijkt te zijn. Misschien staat het er daarom nog steeds? Het is een hoopvolle boerderij met veel kringloop dingen: kuikens gevoerd met eigen geteeld graan, mest van de kuikens gaat op het eigen land of naar een biogas installatie. Alweer zo'n hoopvol dingetje dus.

Op deze tijd van de dag met dit grijzige middaglicht is het alsof je de winter kunt zien aankomen. En eigenlijk zit die winter ook al in de koude tinteling van de lucht in je neusgaten.

In de verte een trein, daar zit ik straks in. Aan de horizon een band van licht. De bewolking trekt op en de ondergaande zon geeft de horizon iets magisch.

Ik word steeds weer verrast door de herinneringen aan de harde strijd hier gevoerd is in de Tweede Wereldoorlog. Toen hebben ze ook de brug gemold waar ik zo meteen overheen ga lopen. Is later herbouwd, en nog weer later vervangen door een stalen tuibrug die aan de Zwaan doet denken. Het ziet er hier zo vredig uit nu maar er moet hier heel hard gevochten zijn.

De brug heet de Lamgatbrug trouwens. En verrassend: gebouwd met 80% hergebruikte materialen.

Ik loop op de Generaal Allenweg, die de Amerikanen hier aanvoerde in '45. Ik denk dat zijn Duitse tegenpartij geen straat heeft gekregen.

Het is een heerlijk uur om hier om te lopen. Gaat net een klein beetje schemeren, het is stil en rustig. Rechts ontzettend nieuwe nieuwbouw, zo te zien zijn de mensen nog maar net in die huizen getrokken – die overigens overal in Nederland zouden kunnen staan. Er zijn pogingen tot voortuin, en een paar kinderen die heerlijk in de overgebleven zandhopen aan het spelen zijn. Zouden deze mensen doorhebben dat ze eigenlijk op de bodem van de zee wonen?

En ik had zoveel geluk - vlucht na vlucht wilde ganzen vlogen over, in de avondschemering, boven het kerkplein bij de oude Hervormde Kerk. Ik ben dol op de patronen die ze maken, ze schrijven met hun lijven steeds wisselende V's in de lucht.